

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Milana Kamlacha a v právní věci žalobce **T. S.,** proti žalované **České správě sociálního zabezpečení,** se sídlem v Praze 5, Křížová 25, v řízení o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb.,

takto:

I. Rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 12. 3. 2002, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění :

Žalovaná rozhodnutím ze dne 12. 3. 2002, podle § 5 odst. 3 zákona č. 261/2001 Sb. žalobci přiznala jednorázovou peněžní částku ve výši 60 000,- Kč za šest měsíců jeho účasti v národním boji za osvobození v době od 4. 11. 1944 do 5. 5. 1945, protože v tomto rozsahu žalobce účast v národním boji za osvobození prokázal.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce v zákonné lhůtě k Vrchnímu soudu v Olomouci opravný prostředek, v němž vyjádřil domněnku, že splňuje podmínku uvedenou v § 1 odst. 1 a 3 písm. b) zák. č. 261/2001 Sb., jelikož mu byl přiznán částečný invalidní důchod od 6. 12. 1957 a v r. 1947 pobíral invalidní důchod. Jako důkaz připojil fotokopii rozhodnutí

Státního úřadu sociálního zabezpečení (dále jen SÚSZ) ze dne 6. 1. 1958 a žádal o přezkoumání této záležitosti.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že ze spisu je zřejmé, že žalobce se zúčastnil národního boje za osvobození v době od 4. 11. 1944 do 5. 5. 1945 jako československý partyzán a v důsledku této služby mu byl přiznán částečný invalidní důchod. Není ale zřejmé, zda v důsledku utrpěného zranění či v důsledku nemoci. Za této situace ponechala žalovaná rozhodnutí na úvaze soudu.

Ve stanovisku k vyjádření žalované žalobce uvedl, že jako člen partyzánského oddílu byl v boji v březnu roku 1945 zraněn do hlavy. Toto zranění u něho zanechalo trvalé následky a v důsledku tohoto zranění mu bylo přiznáno odškodnění (částečný invalidní důchod). Dne 28. 3. 1950 utrpěl žalobce pracovní úraz, v jehož důsledku pobíral invalidní důchod. Doklady o odškodnění a o úrazovém důchodu nemá, protože si je neuschoval. Skutečnost, že v důsledku zranění mu byl přiznán částečný invalidní důchod je však zřejmá i z pozdějších rozhodnutí SÚSZ, které má. Z nich dovozuje, že mu byl přiznán částečný invalidní důchod v důsledku zranění při účasti v národním boji za osvobození a tedy mu náleží jednorázová peněžní částka 120 000,- Kč podle § 5 odst. 5 a 6 zákona č. 261/2001 Sb.

Vzhledem k tomu, že Vrchní soud v Olomouci, který byl věcně a místně příslušný k projednání a rozhodnutí ve věci, tak do 31. 12. 2003 neučinil, byla věc postoupena Nejvyššímu správnímu soudu podle ust. § 132 věta druhá zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podle něhož nestanoví-li zákon jinak, věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona (tj. 1. 1. 2003) a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům nebo Nejvyššímu soudu, převezme a dokončí Nejvyšší správní soud.

Podle ustanovení § 129 odst. 2 s. ř. s. postupuje Nejvyšší správní soud v tomto řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované a předcházející správní řízení a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle ust. § 1 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. se zákon vztahuje na občany České republiky, kteří splňují podmínky uvedené v § 1 odst. 1 bodě 1 písm. c) až f), bodě 2 a § 1 odst. 2 zákona č. 255/1946 Sb., o příslušnících československé armády v zahraničí a o některých jiných účastnících národního boje za osvobození, a bylo jim o tom vydáno podle § 8 citovaného zákona osvědčení, nebo kteří mají doklad, který toto osvědčení nahrazuje.

Pokud oprávněná osoba prokáže, že při národním boji za osvobození byl účastník národního boje za osvobození zraněn a v důsledku tohoto zranění mu byl přiznán plný invalidní důchod, částečný invalidní důchod, invalidní důchod nebo přídavek k důchodu, činí podle § 5 odst. 5 citovaného zákona výše jednorázové peněžní částky 120 000,- Kč. Jak vyplývá z odst. 8 citovaného ustanovení tyto skutečnosti prokáže oprávněná osoba výměrem invalidního důchodu nebo přídavku k důchodu vydaným podle zákona č. 164/1946 Sb., o péči o vojenské a válečné poškozence a oběti války a fašistické persekuce.

Může je rovněž prokázat rozhodnutím o přiznání invalidního (plného invalidního) důchodu nebo částečného invalidního důchodu vydaným podle předpisů o národním pojištění, sociálním zabezpečení nebo důchodovém pojištění.

Z obsahu správního spisu má Nejvyšší správní soud za prokázané, že žalobce v zákonné lhůtě požádal o poskytnutí jednorázové peněžní částky jako československý partyzán. Podle osvědčení Federálního ministerstva národní obrany ze dne 6. 11. 1974, č. j. 153 160/73 byl žalobce československým partyzánem od 4. 11. 1944 do 5. 5. 1945. V rozhodnutí Státního úřadu sociálního zabezpečení ze dne 17. 9. 1958, kterým byl žalobci změněn invalidní důchod na částečně invalidní pro úraz ze dne 28. 3. 1950, je uvedeno, že podle rozhodnutí posudkové komise sociálního zabezpečení činí ztráta výdělečné schopnosti žalobce způsobená činností v partyzánských oddílech 25%, a proto se upravuje výše invalidního důchodu. V žádosti o důchod ze dne 23. 3. 1986 žalobce uvedl, že již pobírá důchod válečných poškozenců, ÚDZ. V rozhodnutí SÚSZ ze dne 5. 3. 1962, kterým byl žalobci uvolněn úrazový důchod a důchod bývalých válečných poškozenců, je uvedeno, že důchod bývalých válečných poškozenců činí 90,- Kčs.

Podle § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb. ve znění pozdějších předpisů je správní orgán je povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci. Neučiní-li tak jen proto, že žalobce ve správním řízení nepředloží doklad osvědčující jím tvrzený nárok, avšak existují-li zde určité nejasnosti rozhodné pro přiznání nároku žalobci, nejsou splněny zákonné podmínky, aby správní orgán mohl ve věci rozhodnout. V daném případě žalovaná nezjistila přesně a úplně skutečný stav věci, když nezohlednila všechny skutečnosti vyplývající z listinných důkazů a neprovedla dokazování v potřebném rozsahu. Proto je nezbytně nutné doplnit dokazování listinami, zejména rozhodnutím Státního úřadu pro válečné poškozence v Brně, měl-li žalobce v době rozhodování trvalé bydliště na území země Moravskoslezské, kterým by mohlo být prokázáno, zda žalobci bylo přiznáno zaopatření v důsledku poškození zdraví, které bylo příčinou ztráty nebo snížení výdělečné schopnosti a jež bylo způsobeno poraněním nebo onemocněním při činnosti v partyzánských jednotkách. V případě, že tato listina již nebude k dispozici, je na žalované, aby znovu vyhodnotila všechny listinné důkazy, které má k dispozici.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí žalované podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. pro vady řízení zrušil a podle odst. 4 citovaného ustanovení vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobci, který měl ve věci úspěch, náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2003

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu